

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE GEEST VAN VILLA JOZEFINA

Een toneelspel voor jongeren

door

1880

Herman Cogghe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3332

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ELF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE GEEST VAN VILLA JOZEFINA* op te voeren moet de naam van auteur *HERMAN COGGHE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/037
ISBN- 978- 90-385-14031

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Herman Cogghe
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONAGES

(6 dames – 5à7 heren)

JOZEFINA, de geest :

CHRISTOPH MOORS, koper van de villa – directeur van een school :

ARIANE DUBOIS, vrouw van Christoph en moeder van Jeroen en Winke :

JEROEN MOORS, sportieve zoon van Christoph en Ariane – 16 jaar :

WINKE MOORS, dochter van Christoph en Ariane – heeft interesse in beeldhouwen – 14 jaar :

LEONARDUS, Leander, Leopold Ghostdriver – spoken- en geestenjager :

CLEMENTINE, buurvrouw :

FELINE, Dochter van Clementine :

FERNAND SNEEKENS, buurman, was ooit tuinman in de villa Jozefina :

LEONEL VERDEYEN, vader van Jozefina :

VERONICA, zus van Jozefina :

AMBULANCIER 1 :

AMBULANCIER 2 :

De rollen van de ambulanciers kunnen gedubbeld worden met Fernand en Leonel.

DECOR

Rechts is de huiskamer met zithoek met lange zetel, tv, eettafel en stoelen, kast, hangklok – links achteraan de rommelzolder op een verhoogd speelvlak (praktikabels) – hier staat een bureau, bureaustoel, een bed, een houten koffer en een kast van vorige eigenaar, schildersezel. Op zolder en in de woonkamer zijn enkele plaatsen voorzien van waaruit de geesten snel kunnen verschijnen en verdwijnen (alsof ze door de muur heen komen) met de nodige licht- en geluidseffecten.

KORTE INHOUD

Christoph en Ariane hebben een oude villa gekocht en als ze er hun intrek nemen komen de burens al direct af met de vreemdste verhalen. Het huis zou behekst zijn. Christoph gelooft niet in geesten en Ariane denkt dat het ligt aan de tijd van het jaar, namelijk Halloween. Eén ding is zeker, Winke is de eerste die merkt dat er iets niet pluis is. Ziet ze echt geesten of houdt iemand haar voor de gek? Het wordt een mysterieuze, soms grimmige ervaring. Blijft de familie er wonen of zoekt ze naar een ander huis? Spannend, een beetje griezelig maar ook grappig. De personages zijn zeer herkenbaar: het kleinste meisje wordt niet serieus genomen, haar broer is een pestkop en pa en ma hebben het hoofd vol zorgen met hun werk, de dagelijkse problemen, de kinderen en het nieuwe huis. Wonen er echt geesten of is het Winke's fantasie die haar parten speelt?

EERSTE BEDRIJF

OPENINGSMUZIEK : rustige actuele muziek

Tafereel 1

(familie zit in de huiskamer – Winke maakt haar huiswerk aan tafel, Jeroen komt zweetend binnen – hij is gaan joggen – mama komt op met borden en bestek om de tafel te dekken)

ARIANE : Wel, is je huiswerk nu nog niet klaar?

WINKE : Nee ma, ik ben bezig.

JEROEN : Ja man, dat duurt. Ik heb heel de wijk rondgelopen en madame zit nog met haar hoofd tussen de boeken.

WINKE : Ik wil er wel door zijn ‘zonder’ herexamens!

JEROEN : Oeioeioei, hoor ons streverke. Ze wil de beste zijn.

WINKE : Bemoei je niet met mijn zaken.

JEROEN : Hela juffie, beleefd blijven tegen je grote broer.

WINKE : Wat is groot?

JEROEN : Een Afrikaanse savanneolifant. *(trompettert als een olifant)*

WINKE : Waar haal je dat nu weer?

JEROEN : Van onze leraar wetenschappen, die zei dat mannetjes tussen de vierduizend en de zesduizend kilo kunnen wegen.

WINKE : Dan zal ‘meneer de grote’ nog veel moeten eten.

JEROEN : Doe verder, microbe!

WINKE : Zo kan ik mij niet concentreren. Ik ga op de zolder zitten.

(Jeroen lacht – moeder op)

ARIANE : Wel, wat is er nu weer? Gaat het niet?

JEROEN : Ons stoere madam gaat tussen de spinnen en de muizen studeren. ’t Zal schoon worden.

ARIANE : Maar meisje, het staat daar vol met oude rommel.

WINKE : Er staat een oude bureau en er is licht van het dakvenster. So what?

JEROEN : Heb je niet gehoord wat de burens zeiden? Niemand blijft hier wonen omdat het er spookt.

WINKE : Hallo, je bent zelf een vet griezelspook. Saluut en de kost! (*pakt in en verhuist naar de zolder*)

ARIANE : Moet je haar nu altijd pesten? Is dat echt nodig?

JEROEN : Nu kan ik tenminste rustig een spelletje spelen op mijn tablet.

ARIANE : Zet je eerst de tafel, pa komt zo.

(Jeroen dekt de tafel voor het avondeten en zet zich dan in de zetel met zijn tablet – licht sterft weg – licht op zolder van boven)

Tafereel 2

(Winke komt op via een deur of een valluik – gaat met gekraak open)

WINKE : Jakkas, hier moet dringend gekuist worden. Het zou wel een gezellige plek kunnen worden. Geen gezeur rond mijn oren en doen wat ik wil.

JOZEFINA : (*van achter de coulissen*) Maak dat je wegkomt domme trien, dit is mijn huis en mijn plaats!

WINKE : Zei er iemand iets of sta ik te dromen?

JOZEFINA : (*van achter de coulissen*) Je hoort perfect. Vooruit, oprotten! Dit is mijn huis.

WINKE : Momentje hé, pa en ma hebben dit huis wel gekocht.

JOZEFINA : (*van achter de coulissen*) Mijn huis is niet te koop, verdwijn!

WINKE : Kunnen we niet beter ons eerst even voorstellen? Ik ben Winke Moors, veertien en zit in het tweede jaar Latijn en ik wil later beeldhouwster worden.

JOZEFINA : (*van achter de coulissen*) Zo te horen ben je een begaafd kind. Leren ze de kinderen nu nog altijd Latijn?

WINKE : Ik ben geen kind meer!

JOZEFINA : Ook goed, zoals je wil.

WINKE : Wie ben jij? Laat je zien, of ben je soms een enge Halloweengrap?

JOZEFINA : Ik ben helemaal geen grap.

WINKE : Je hebt jezelf nog niet voorgesteld.

(Jozefina verschijnt als een geest)

Eek! Ik kan je zien. Ben je een geest?

JOZEFINA : Zit er prut in je ogen? *(verdwijnt en komt weer op)*

WINKE : Jakkas! Jij maakt dus iedereen bang in de buurt.

JOZEFINA : Dit is mijn villa.

WINKE : Ik begrijp het al, "Villa Jozefina." Jij bent 'de' Jozefina.

JOZEFINA : Jij weet je hersens te gebruiken, meisje. Pak je spullen in en verdwij. Dit is en blijft mijn huis.

WINKE : Maar je bent dood.

JOZEFINA : Je ziet toch dat ik leef.

WINKE : Jakkas, een huis met een geest waarmee je kunt praten. Daar zullen mijn vriendinnen van opkijken.

JOZEFINA : Je moet nog veel leren, groentje.

WINKE : Ik, een groentje?

JOZEFINA : Grasgroen! Je bent op weg naar volwassenheid maar dat zal niet rimpelloos gebeuren.

WINKE : Wat bedoel je daar mee?

JOZEFINA : Slordige kamer, slechte vrienden, te luidruchtig en een veel te grote bek.

WINKE : Met je ouders praten is soms moeilijk en zeker als je zo'n pestkop van een broer hebt, zoals ik.

JOZEFINA : Ik wou vroeger ook praten maar op een andere manier. Met mijn vader viel er niet te praten. Hij was baas en bleef baas. Geen speld tussen te krijgen.

WINKE : En toen?

JOZEFINA : Toen... Wat jaren fout ging is nooit meer goed gekomen.

WINKE : Wat is er dan gebeurd?

JOZEFINA : Laat het verleden rusten en vertrek. Ik heb nood aan stilte en absolute rust.

WINKE : Ik wil gewoon mijn huistaak afmaken. Kan dat?

JOZEFINA : Dat is mijn oude schrijftafel. Niks daarvan, verdwij!

WINKE : Eén keer, please. Kunnen we geen vrienden worden?

JOZEFINA : Iedereen heeft me laten vallen. Niemand had me nodig. *(even is er een*

stilte) Goed, ik laat je werken. Maar maak er geen gewoonte van. *(gaat op de kist zitten)*

WINKE : Bedankt Fientje. *(veegt met haar zakdoek het werkblad proper en haalt uit haar schooltas een laptop of tablet en begint te werken)*

JOZEFINA : Fientje... Fientje, dat is verdomme lang geleden.

ARIANE : *(roept van beneden)* Winke, het eten staat op tafel! Kom je?

WINKE : Ja mama, ik kom. Sorry, maar ik moet eerst gaan eten. Heb je ook honger?

JOZEFINA : Ik hoef helemaal geen eten. Eet maar goed dat je groot en sterk wordt en zorg ervoor dat ze mijn villa verlaten of er gaan erge dingen gebeuren.

WINKE : Zeg Jozefina...

ARIANE : Winke, met wie zit je daar te praten?

WINKE : Niemand ma, ik kom. *(zucht – tot Jozefina)* Dan ga ik maar.

(geest verdwijnt – spots uit op zolder – spots op woonkamer – zachte muziek)

Tafereel 3

(Ariane, Jeroen en Christoph zitten aan de gedekte tafel)

ARIANE : Eindelijk, je bent er. De spaghetti is al koud. Tegen wie was je het zo aan het uitleggen.

JEROEN : Heeft onze juffer een vriendje op zolder?

WINKE : Niks vriendje! Ik was aan het praten met een geest.

JEROEN : Maak dat de kat wijs, een geest op zolder.

CHRISTOPH : Rustig Jeroen, verder eten! *(tot Winke)* En vertel eens Winke, wat had die geest allemaal te vertellen?

(ondertussen verschijnt de geest in de huiskamer maar de anderen zien haar niet)

WINKE : Dat we hier zo snel mogelijk moeten oprotten.

(Jozefina is het er volkomen mee eens)

JEROEN : Ha, Ha, ha, dat is een goeie. Volgens mij is ons Winke ergens tegen een paal aangerend of heeft ze aan de wiet gezeten.

CHRISTOPH : Jeroen verdomme, gedraag je!

ARIANE : Hoe zag die geest eruit, liefje.

WINKE : *(gepikeerd)* Ma, ik ben geen kind meer. Zoals elke vrouw eruit ziet. Iets jonger of ouder dan oma.

JEROEN : Misschien is het wel de geest van de heks van sneeuwwitje. *(lacht)*

WINKE : Erg grappig! Bedankt.

CHRISTOPH : Jeroen, ik wil niet dat je met je zus lacht. Op die leeftijd hebben wel meer jongeren een ingebeeld vriendje.

(gsm van Jeroen gaat – Jozefien maakt gekke bewegingen)

JEROEN : Met Jeroen Moors.

JOZEFINA : Je spreekt met Jozefina.

JEROEN : Welke Jozefina? Ik ken geen Jozefina.

JOZEFINA : Je bent een domme, dwaze labbekak.

JEROEN : *(kwaad)* En jij een onnozele, klote trollentiet. *(drukt zijn gsm af)*

WINKE : Wie was het?

JEROEN : Een of andere stomme geit die verkeerd verbonden was. Zelfs geen nummer.

(Winke ziet dat Jozefina boos op Jeroen afkomt – zijn bord neemt en de spaghetti met saus over zijn hoofd stort – mama en papa verschieten)

ARIANE : Jeroen, wat doe jij nu?

CHRISTOPH : Wat is dat met jou? Maak dat je naar je kamer bent en twee weekenden huisarrest.

JEROEN : Maar pa, dat was ik niet. Het is allemaal de fout van die gekke Jozefina.

CHRISTOPH : Welke Jozefina? Hoe Jozefina?

(ma en pa denken na)

ARIANE : Wij kennen helemaal geen Jozefina. Je houdt ons voor de gek.

JEROEN : *(kwaad)* Ik was het niet verdomme. Echt pa!

WINKE : We wonen wel in villa Jozefina.

JEROEN : En dan, kip?

CHRISTOPH : *(kwaad)* Nu is het genoeg! Jeroen, ga naar je kamer en Winke, eet verder en ga je schoolwerk afmaken!

(Jeroen verdwijnt naar zijn kamer)

WINKE : Ja papa. *(eet verder)*

CHRISTOPH : Waarom is het altijd zo'n kermis bij het avondeten? Wanneer gaan jullie eens volwassen worden?

ARIANE : Pa heeft gelijk. Dit kan toch niet!

WINKE : Het was Jozefina en Jeroen heeft haar boos gemaakt. Daarom gooide ze de spaghetti over zijn hoofd. Ik heb het zelf gezien.

ARIANE : *(kwaad)* Stop met die onzin en doe verder!

CHRISTOPH : Ze zouden Halloween en al die griezels beter verbieden. Een mens kan 's avonds niet eens meer rustig aan tafel zitten.

ARIANE : Nog wat spaghetti of geraspte gruyère, zoetje?

CHRISTOPH : Bedankt, mijn honger is over.

WINKE : Maar pa, ik heb Jozefina.....

CHRISTOPH : Winke, eten en verdwijnen! De maat is vol. Het zit me tot hier.

WINKE : Ja pa. *(zet de borden bij elkaar en draagt ze naar de keuken)*

ARIANE : Vergeet je handen niet te wassen!

CHRISTOPH : Soms hé, komen die twee mij de strot uit.

ARIANE : Ach zoet, het zijn pubers.

CHRISTOPH : Ze lappen de regels aan hun laars en gedragen zich dwars en opstandig. Dat had ik vroeger thuis eens moeten doen. Ze sloegen me kreupel.

ARIANE : We moeten geduld en vertrouwen hebben. Elk heeft zijn karakter.

CHRISTOPH : Geduld! Hoe lang nog?

ARIANE : Maar zoeteke...

CHRISTOPH : Zo'n misselijke vertoning als vandaag kunnen we missen. Er zijn grenzen!

ARIANE : Natuurlijk schat, ik zal met hen praten.

CHRISTOPH : Praten? Soms lijkt het wel of die twee geen oren hebben. Ik erger me aan hun gedrag. Verdomde tieners!

ARIANE : Ze weten met hun lijf geen blijf.

CHRISTOPH : En Winke met al haar fantasie? Als die niet dringend terug met haar voeten op de grond komt gaat het nog eens slecht aflopen. En zeg niet dat ik het niet gezegd heb. Geesten in huis? Waarom geen trollen of elfen.

ARIANE : Ach, ze heeft gewoon veel verbeelding. Fanta – sie!

CHRISTOPH : Niks fantasie, hersenschimmen! Wij zitten opgescheept met twee dikke pestgeesten. Wat zeg ik, treitertieners, judassen, kwelduivels!

ARIANE : Ja, ja, je hebt gelijk maar het blijven wel onze kinderen.

CHRISTOPH : Onze kinderen?

(spot uit – zachte tussenmuziek – spot op zolder)

Tafereel 4

(Jozefina zit op de omgekeerde bureaustoel – Winke komt op en zoekt Jozefina)

WINKE : Ik heb mijn best gedaan. Maar naar mij luisteren ze niet. Hallo, waar zit je? Madame Jozefina! *(kijkt rond – dan draait de bureaustoel om)* Eek! Je doet me schrikken!

JOZEFINA : Die ouders van jou zijn niet van plan om snel te vertrekken.

WINKE : Ik heb mijn uiterste best gedaan. Ze geloven geen snars van wat ik zeg. Te veel fantasie, zegt pa. We zijn pestgeesten zonder hersenen. Alhoewel, die truc met de spaghetti vond ik top.

JOZEFINA : Als mevrouw en mijnheer gepest willen worden kunnen ze dat krijgen. In mijn huis ben ik de baas.

WINKE : Zeg, ik woon hier ook wel.

JOZEFINA : Je moet me helpen.

WINKE : Jou helpen? Hoe moet ik dat doen?

JOZEFINA : Daar ga ik eens een nachtje over slapen.

WINKE : Ik dacht dat geesten alleen 's nachts actief waren.

JOZEFINA : Ik ben altijd actief.

WINKE : Mag ik dan verder gebruik maken van je schrijftafel?

JOZEFINA : Je doet maar, ik broed mijn ei zelf wel uit.

WINKE : Een ei?

JOZEFINA : Juist ja, het ei van de wraak.

WINKE : Pas maar op, want mijn pa is vlug boos en oma zegt dat wie op wraak zint zijn eigen wonden openhoudt.

JOZEFINA : Wat weet je oma daarvan? *(mompelt in zichzelf en gaat op de koffer zitten denken)*

(Winke neemt haar tablet uit haar tas en begint erop te werken – na een tijdje kijkt Jozefina naar Winke en is nieuwsgierig naar wat ze aan het doen is)

Waar zijn je schriften? Is dat een lei?

WINKE : Hallo Fien, de tijd van de lei is lang voorbij. Dit is een tablet.

JOZEFINA : Hoe noem je dat? Een tablet, nog nooit van gehoord! Het lijkt meer op een spiegel.

WINKE : Je kunt er mee opzoeken, je agenda bijhouden, lessen leren, taken maken en foto's nemen.

JOZEFINA : Toe maar, straks kan je niet meer gewoon schrijven.

WINKE : Je moet meegaan met de tijd. Tegenwoordig verandert alles heel snel. Als je wil zal ik het je leren.

JOZEFINA : Nee, bedankt. Ik ben te oud om te leren.

WINKE : Nietes, mijn oma is ook nog een computerfreak. Ze heeft vriendinnen in Nederland en Frankrijk via Facebook en Twitter.

JOZEFINA : Facebook? Twitter? Wat voor spookdinges zijn dat? Allemachtig, ik kan niet volgen.

WINKE : Wel Jozefina...

JOZEFINA : Ik vind Fientje mooier.

WINKE : Oké Fientje, vroeger stuurden jullie brieven naar elkaar en nu kunnen wij via deze netwerksites met elkaar communiceren en zelfs beelden doorsturen.

JOZEFINA : Met dat ding? Nee toch!

WINKE : Toch wel.

JOZEFINA : Alle donders, door dat kastje?! Dat gaat mijn pet te boven! Ik pas.

WINKE : Wil je nu even je wafel houden, ik moet werken.

JOZEFINA : Mijn wafel houden! Hola, dit is wel mijn zolder en mijn huis.

WINKE : Sorry, maar met al je getoeter kan ik mijn gedachten niet bijhouden. Ik heb morgen wel toetsen van Frans en wiskunde.

JOZEFINA : Je zult er een hoofd van krijgen.

WINKE : De toets Latijn die ik teruggekregen heb is barslecht. Ons ma zal niet happy zijn.

JOZEFINA : Ach wat, er is meer in de wereld dan slechte punten. Het kan altijd beter of slechter.

WINKE : Vijfenhalf op twintig is geen vette. De juffrouw zei dat ik er niets van gebakken had.

JOZEFINA : Wat! Koken ze nu ook al in 't Latijn?

WINKE : Fien, je bent hopeloos.

JOZEFINA : Het is al goed. Ik hou mijn mond.

WINKE : Le Mouton et les Chevaux* - August Schleicher*

Sur une colline, un mouton qui n'avait pas de laine, vit des chevaux. L'un tirant une lourde charrette, L'un soutenant une grosse charge, L'un conduisant un homme à toute allure. Le mouton dit aux chevaux : "Cela me fait mal au cœur de voir un homme conduire des chevaux". Les chevaux dirent : "Écoute, le mouton, cela nous fait mal au cœur de voir ceci: l'homme, le maître, se fabrique avec la laine du mouton, un chaud vêtement. Et le mouton n'a pas de laine". Ayant entendu ceci, le mouton s'enfuit dans la plaine.

JOZEFINA : Wat doen ze die jongeren allemaal aan? Niet verwonderlijk dat er af en toe ene zijn hoofd ontploft. *(begint te rommelen in de kist)*

WINKE : *(verliest haar aandacht)* Wat doe je nu?

JOZEFINA : Jij moet verder studeren of je hebt straks een nul.

WINKE : Ja Fien. *(trekt daarbij een vies gezicht)*

JOZEFINA : *(haalt een beeldhouwwerk van gebakken klei uit de kist en bekijkt het. Emotioneel)* Mijn stil verdriet. Het had allemaal zo anders kunnen lopen. Het had veel mooier kunnen zijn maar het komt nooit meer terug.

WINKE : Wat komt er nooit meer terug?

JOZEFINA : Het heeft geen belang meisje. Werk maar verder aan je taken. Ik moet

weg. *(verdwijnt)*

WINKE : *(komt van achter haar bureau en pakt het beeld op)* Wauw, wat een prachtig sculptuur. Een beeld om rustig bij te worden; Het lijkt onaf, net zoals de geest van een perfecte mens. Geen overbodige details maar toch het essentiële. Het straalt denken of eenzaamheid uit. Onmacht misschien? Wie zou het gemaakt hebben? *(draait het beeld om en ziet de naam 'Fien' staan)* Fien!? Niet te geloven, de geest van Jozefina's muze. Hier moet ik het fijne van weten.

ARIANE : *(roept van beneden)* Winke, is je schoolwerk klaar?

WINKE : Nog niet, mama. *(werkt ernstig verder)*

(spots doven op zolder – licht aan op de woonkamer)

Tafereel 5

(mama zet zich in de zetel en leest een boek – papa werkt nog iets af op zijn laptop – Jeroen komt op)

JEROEN : Mag ik een fles water, mam. Ik heb dorst.

ARIANE : Natuurlijk jongen, je weet waar ze staan. *(gaat de fles en een glas halen)*

JEROEN : Zeg ma, tegen wie praat ons Winke op de zolder?

ARIANE : Dat weet ik niet, jongen. Misschien is ze hardop haar les aan het leren.

JEROEN : Ik hoor soms een andere stem.

CHRISTOPH : Doe niet gek Jeroen. Ze zal misschien aan 't skypen zijn met één van haar klasgenoten.

JEROEN : Of met die vervelende huisgeest?

CHRISTOPH : Genoeg! Maak dat je wegkomt. Ik wil dat woord niet meer horen. Ga studeren!

JEROEN : Ja, ja, ik ben al weg. Een mens is altijd geneigd te ontkennen wat voor hem niet begrijpelijk is. Sorry, dat is niet van mij maar van ene Pascal Blaise, een Franse wis- en natuurkundige, filosoof, theoloog en apologeet. Geen simpele dus.

CHRISTOPH : Het is al goed, meneer de filosoof!

JEROEN : Oké pa, zalig de armen van geest...

CHRISTOPH : Verdwijm mispunt of ik doe je nog een ongeluk.

JEROEN : Ik vlieg al! No Panic. *(gaat af)*

ARIANE : Zou het kunnen dat er hier een huisgeest zit, zoet?

CHRISTOPH : Het huis draagt niet voor niets het nummer 13.

ARIANE : Zou je denken?

CHRISTOPH : Maar snoepje toch, volgens de Germanen had elk huis zijn huisgeest en met het Joelfeest offerden ze hem eten en bier zodat hij in de donkere dagen van de winter voor hen zou zorgen.

ARIANE : En geloof je daar in?

CHRISTOPH : Maar nee jij, allemaal bijgeloof. Verhaaltjes van het volk. Neem nu een hoefijzer dat geluk brengt, een klavertje vier, een spiegel die breekt, vrijdag de dertiende en al die andere.

ARIANE : Brr, ik vind een geest in huis toch maar eng.

CHRISTOPH : Ach wat, je leert er mee leven net zoals wij samen koffie drinken.

ARIANE : Kun je dat ook met een geest?

CHRISTOPH : Daar heb ik nog niet de kans toe gehad.

ARIANE : Een geest die koffie drinkt en koekjes eet? Stel je voor. *(lacht)*

(er klinkt een krakend geluid)

CHRISTOPH : Wat was dat?

ARIANE : Is ons Winke van de trap gevallen?

CHRISTOPH : Rustig vrouwtje, in een oude villa kraakt er altijd wel iets. Niets om je druk over te maken.

ARIANE : *(schuift met haar stoel dicht tegen Christoph aan. Bang)* We... we zijn hier niet alleen. Ik voel het.

CHRISTOPH : Wat voel je?

ARIANE : Het is alsof ik vanuit alle hoeken bekeken wordt. Ik ben bang.

CHRISTOPH : Niet overdrijven schat, geesten en spoken bestaan niet.

(plots hoor je boven gestommel en geroep)

JEROEN : Eek! Help!

CHRISTOPH : Wat is er nu weer?

(pa staat recht en loopt naar de trap en botst op Jeroen die erg verward doet)

JEROEN : Erin eruit, erineruiterineruit... de geest... alles doet raar! Ik wil hier weg.

ARIANE : Wie doet er raar, jongen?

CHRISTOPH : Kalmpjes aan, haal eerst eens diep adem en vertel dan wat er gebeurd is.

JEROEN : Mijn laptop is zot geworden.

ARIANE + CHRISTOPH : Je laptop?

JEROEN : Hij viel uit en startte weer opnieuw en de lade van de cd's ging er in en er uit. Om gek van te worden.

CHRISTOPH : Ja jongen, het kan van alles zijn. Dat is typisch aan de technologie van vandaag. Is er iets mis met je cd vakje?

JEROEN : Toen hij terug normaal werd tikten de toetsen zonder dat ik er aankwam, "Jozefina."

WINKE : *(komt binnen)* Amai, jullie maken hier nogal een kabaal.

JEROEN : Dat komt allemaal door jouw geest!

WINKE : Mijn geest? Momentje broer, het is de geest van deze villa. Ik kan er toevallig wel mee praten.

ARIANE : Kun je echt met Jozefina praten?

(geest verschijnt achter haar)

WINKE : Geen enkel probleem. Ze is wel een tikkeltje ouderwets, auw!

(Jozefina knijpt in haar achterwerk) Sorry, een pijnscheutje van te lang stilzitten. Ze moet in haar tijd een voortreffelijke beeldhouwster en kunstschilder geweest zijn.

(Jozefina schudt van nee)

Niet dus. Ze schudt van neen.

ARIANE : Kan je haar ook zien?